

8. KAPITOLA

EVIE

Všetko sa spočiatku zdalo akési spomalené. Keď s hrôzou pozerala na malé zariadenie vo svojej dlani, znehybnel ešte aj okolitý vzduch.

Potom jej srdce začalo dobiehať ten moment blížiacej sa záhuby a búšilo tak silno, že ledva lapala po dychu. Druhá ruka jej vyletela k hrudi, snažila sa upokojiť ho. Nevedela myslieť. Nevládala sa ani pohnúť.

Zariadenie bolo zlaté a malo tvar obdĺžnika, zo spodnej strany na ňom viseli malé okrúhle hodinky. Trasúcimi sa rukami sa ich jemne dotkla a otočila ich k sebe. Keď jej oči našli, čo hľadali, jej už beztak chladná krv úplne zamrzla a jej stuhnuté končatiny sa na moment zmenili na kameň.

Tri minúty. Ostávali iba tri minúty, kým malé špičky zlatých ručičiek ukážu na dvanásť.

V ušiach jej začalo zvonieť, bol to taký ostrý zvuk, že mala chuť zahodiť zariadenie a oboma rukami si prikryť hlavu. Ale jediné, čo zo seba dostala, bol výdych spojený so zachrčaním a tichučkým vzlykom.

Bola hysterická a...

Strácala čas.

Zbav sa toho!

Pevne stisla zariadenie, znova sa pozrela na hodinky. Dve minúty a tridsať sekúnd. Premýšľala o tom, že ho vyhodí von, ale Blade a drak trénovali priamo pod oknom Zloduchovej kancelárie, takže

to neprichádzalo do úvahy. Ak by mohla výbuch zadržať, mohla by zachrániť aspoň niekoľko ľudí. Alebo aspoň panstvo. Pozrela hore a videla Kingsleyho, ktorý ju sledoval s novým slovom na svojej malej cedulke. BEŽ.

Voľnou rukou rozrazila dvere a vrútila sa do hlavnej kancelárie, ignorujúc ľudí, ktorí sa zastavili a zízali na ňu. Niekoľkí si všimli zariadenie v jej bledých prstoch a s výkrikom sa jej vyhli, keď hľadala miesto, na ktorom by sa tej veci zbavila.

Hlas, ktorý dobre poznala a za iných okolností by ju iritoval, ju teraz upokojil ráznym výkrikom: „Na cimburie!“

Evie sa otočila k Becky, ktorá otvorila dvere vedúce von a mávala rukami, aby sa Evie pohla.

A Evie sa pohla.

Rozbehla sa do chladného vzduchu, a keď okolo nej preletela, zamrmlala tiché ďakujem. Musel ju obklopovať nejaký adrenalinový opar, pretože mala dojem, že na Beckinej tvári videla obavy.

Do vlasov sa jej oprelo letné slnko, ktoré práve prvýkrát od rána vykuklo spoza oblakov. Srdce jej búšilo, sukne sa jej pri každom zúfalom kroku vírili okolo nôh. Zariadenie v jej rukách zostávalo chladné napriek stúpajúcej telesnej teplote. Tikot kruto pripomínal, že čas sa kráti.

Chceš, aby to tikalo! pripomenula si. *Keď to prestane tikať, umrieš!*

Ak by sa stihla dostať na koniec, mohla by bombu prehodiť cez malý výstupok na konci cimburia. Mohla by zachrániť panstvo alebo aspoň jeho väčšiu časť. Dôležitejšie bolo, že by zachránila ľudí vo vnútri.

Bolo to cimburie vždy také dlhé? Zdalo sa, že sa vôbec nepribližuje k jeho koncu. Donútila svoje nohy k maximálnemu výkonu a bežala ešte rýchlejšie, sledovala, ako sa jej cieľ približuje. Stále nebola dosť rýchla, ale snažila sa zo všetkých síl, skoro dosiahla koniec, keď vtom... Nie!

Opäťok jej čizmy sa zachytil pod uvoľneným kvádom, a keď sa potkla, vykrútila si členok do neprirodzenej polohy.

Evie s hrôzou sledovala, ako jej bomba vypadla z prstov a letela vzduchom. Sledovala, ako stúpa, vysoko, dostatočne vysoko, aby sa dotkla vrcholu kamenného výstupku, ale nepreletela cezeň. Dopadla na zem, príliš blízko na to, aby ju ušetrila od výbuchu.

„Bože môj,“ zašepkala Evie a v snahe dostať sa ďalej sa vrhla na topánku. Dýchala tak plytko, až sa jej zahmlievalo pred očami, špičky prstov začali krváčať od škrabania po hrubom povrchu tehly, v ktorej sa jej zasekol opäťok.

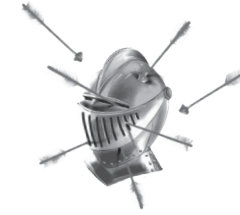
Ale ani sa nepohla. Uvedomenie ju zasiahlo ako studená sprážka. Otočila sa k opačnému koncu cimburia, k dverám na druhom konci.

Toto je koniec. Nestihne utiecť.

Zabudla objasť Lyssu pred tým, než ju ráno poslala do školy, samozrejme, ani by ju nenapadlo, že na to nedostane ďalšiu šancu. Otcovi síce zakričala, že ho ľúbi, ale počul ju? Vedel to?

Myslou jej prebleskla ďalšia tvár – jej šéf, Zloduch. Evie nemohla uveriť, že ho opúšťa vo chvíli, keď ju najviac potreboval. Kto ho teraz dotlačí k neochotnému úsmevu?

Napadlo jej, že to je asi najsmutnejšie zo všetkého, a po líci sa jej skotúlala jediná osamelá slza.

9. KAPITOLA

ZLODUCH

O niečo skôr...

Trystan sa predieral západnou časťou Hikorského lesa. V tejto časti kráľovstva boli skalnatejšie hory, takže sa tam dalo ľahko stratiť.

A ešte ľahšie sa tam dalo schovať.

Alebo aspoň to si Trystan myslel, keď začal vytvárať svoje bezpečné úkryty pod lesnou zemou porastenou machom. Jeho strážcovia vykopali malé úkryty na rôznych kontrolných bodoch pozdĺž členitého terénu a uložili tam jeho najcennejšie majetky.

Väčšina z nich pozostávala z ukradnutých zásielok, ktoré kráľovi posielali spojenci zo susedných kráľovstiev, keď sa mu snažili „pomáhať“ v neustálom boji s „temnou postavou“, čo sa objavila pred takmer desiatimi rokmi, aby sabotovala vládu kráľa Benedikta.

Trystanovi sa na tvári objavil úsmev. Miloval svoju prácu.

Keď s tým všetkým pred rokmi začínal, nevedel si ani predstaviť, aké impérium vybuduje. Nepredstavoval si všetkých tých ľudí, ktorí pre neho budú pracovať a pomáhať mu dosiahnuť cieľ.

Pre obyvateľov Rennedawnu to predstavovalo zásah do ekonomiky, ktorý pomaly, ale isto zanechával kráľa a zvyšok kráľovstva v chudobe. Pre Trystana to znamenalo zábezpeku toho, že kráľ Benedikt nikdy nedosiahne, čo chce – a bolo mu jedno, čo všetko pre to musel obetovať.

Jeho strážcovia sa neustále zlepšovali v zachytávaní zásielok zbraní, alkoholu a rôzneho tovaru, ale stále hľadal niečo väčšie, niečo, čo by zničilo všetko, čo bolo Benediktovi drahé...

Odsunul si z cesty vetvu a priviazal koňa k stromu, čo stál bližšie k úpätiu kopca. Cítil, ako mu pod kožou ševelí mágia, akoby cítila blížiaci sa nebezpečenstvo.

Hoci to tak nechcel, ráno sa musel na odchode z kancelárie ponáhľať. Dorazil totiž posol od jedného z jeho špiónov, alebo havranov, ako sa radi nazývali, ktorý mu oznámil bezodkladnú správu: ďalší z dôležitých bezpečných úkrytov bol odhalený.

Odhrnul si vlasy z čela, frustrácia v ňom bublala čím ďalej, tým viac. Pomaly sa blížil k skrytým dverám, no vtom si všimol strieborné brnenie kráľovskej gardy a v momente zamrzol.

Oni. Až ho striaslo od hnevu.

Ako mohli nájsť ďalší úkryt? Jediní ľudia, ktorí vedeli o ich polohe, boli jeho strážcovia, tí však nemohli prezradiť jeho tajomstvá, ani keby chceli; Kingsley, ktorý by z pochopiteľných dôvodov neprezradil ani slovo; a Sageová – tá však povedala, že by preňho pokojne niekoho mučila.

Ale teraz na to nebol čas, nemohol na to myslieť, práve keď našiel jedného zo svojich najdlhšie slúžiacich strážcov ležať doluznačky v húštine, čo obklopovala vchod do skrýše. S dýkou v chrbte. Skrýšu bránilo viacero strážcov, bojovali do posledného dychu. Uvedomil si, že ich tam poslal on – aby naložili ďalší náklad, hoci na otvorenom priestranstve boli veľmi viditeľní.

Bola to jeho chyba.

Trystan už viac nemohol držať svoju mágiu na uzde. Žila svojím vlastným životom, ovládla ho a vychádzala mu z končekov prstov ako voda pretekajúca cez praskliny hrádze. Vďaka nej ako jediný videl sivú hmlu, ktorá obklopovala gardistov, čo ešte stále s radosťou vraždili ženy, mužov, strážcov, jednoducho jeho ľudí.

Prvý z gardistov, na ktorého sa zameral, bol príliš pomalý na to, aby si uvedomil, čo sa s ním deje. Keď sa okolo neho začala ovíjať sivá hmla, Trystan videl, ako mu má ublížiť, jeho sila mu žiarivými farbami ukazovala najlepšie miesta na útok.

Rytierovo brucho svietilo načerveno a Zloduch presne vedel, čo má robiť. Ukazovalo mu jeho slabé miesto. Mágia obklúčila rytiera, sivá hmla sa zaostrila a zamerala priamo na to miesto. Rytier vydal pridusený výkrik, padol na kolená a zrútil sa na zem.

Zabíjanie dávalo Zloduchovi silu, krmilo jeho moc a posilňovalo ho. Zosilnel natolko, že ovinul zvyšok sivej hmly okolo zostáva-

júcich rytierov, našiel ich najslabšie miesto a všetkých ich zmasakroval. Chorobne ho uspokojovalo, keď pozoroval hromadu tiel v striebornom brnení, ktorá rástla, až kým nezostal stáť žiadny rytier.

Veliteľka jeho stráže Keeleyová stála bokom a hodnotila stav spoluobojovníka, ktorý si od bolesti zvieral bok.

Trystan vykročil dopredu, aby zhodnotil škody. „Vzali niečo?“ spýtal sa s prázdny výrazom tváre, keď počítal mŕtvych.

Štyria.

Traja muži a jedna žena. Zomreli preňho.

Začal sánku a ignoroval, ako sa cez neho valil pálcivý pocit viny. Bola to zbytočná emócia. Nebolo produktívne cítiť to búšiacie napätie prameniace z toho, že ľudia za neho umierajú, ničomu nepomáhalo vedomie, že nestojí za ich obetu.

„Nie,“ odpovedala Keeleyová neprítomne. „Ale budeme musieť všetko premiestniť, pane. Jeden z rytierov ušiel, aby odovzdal správy, skôr než ste dorazili.“

Prikývol a pomaly vstrebával informáciu. Zvyšok jeho strážcov naňho hľadeli, ale nebol čas smútiť. Potrebovali jeho pokyny; potrebovali Zloducha.

„Presuňte všetko na jedno z bezpečnejších miest,“ zavolať na nich. „Prineste mŕtvych späť na panstvo a tam ich...“ Jeho ľudskosť ho zarazila. „Tam ich pochováme.“

Strážcovia prikývli a hľadeli na neho s úctou, o ktorú nestál.

Jeden z nich prerušil ticho. „Čo s tým urobíte, pane?“

Trystanovi trhlo sánkou, keď prešiel pohľadom od skupiny, ktorá ešte stála, cez mŕtvych strážcov až po gardistov, ktorí ležali vedľa nich. „Urobím to, čo treba,“ povedal záhadne, dal im posledné pokyny a potom zamieril späť k svojmu koňovi.

Keď sa vyhupol do sedla a viedol ho späť na panstvo, znova mu v hlave zarezovala tá otázka.

Čo s tým urobíte?

Nepremýšľal nad ňou, pretože už poznal odpoveď. Zamieril na juh, zrýchlil a na zátylku pocítil zvláštne mravčenie. Dal si sľub.

Pomstím každého, kto trpel v mojom mene.

Keď konečne dorazil späť na panstvo a prešiel cez pohyblivú stenu do svojej kancelárie, vedel, že niečo nie je v poriadku, cítil to, niečo...